

Állunk a határon. Vagyis ülünk az autóban. Egy apuka, egy anyuka, egy kislány. Fél órája meg sem mozdult a sor. Nem idegeskedünk, megszoktuk már az elmúlt három évben. Rengetegen vagyunk, egyre többen. Évről-évre szaporodunk. A török vendégmunkások mellett hazánkfiái is. Osztrák, német rendszámotlábás autókban. Családok, egyedülálló férfiak. Apák, fiúk, férjek. Megyünk vissza. Otthonunkból az új otthonunkba. Itthonról otthonba. Vagy hazából haza. Én sem tudom. Valahol útközben vagyunk. Végig úgy érezzük.

92 óra. Ennyit töltöttünk szüleinkkel, testvéreinkkel, barátainkkal, ismerőseinkkel. Nem is jutott mindenkire idő. Senkire sem jutott elég idő. Még sok mesélőnivalónk lett volna, nekik is. Anna tele van élményekkel. Tojásfestés a mamával, játszás az unokatestvéreikkel. Húsvét. Nyuszi. Élj nyuszi. Még érződik rajta a reggeli locsolkodás illata, szagolgatja is folyamatosan. Meg kellett még várni a szomszéd kislányt is, neki adta a legszebb piros tojást. Boldog a gyerek. Otthon mindig boldog. Önfeledten tud nevetni. Esténként úgy kell lecsutakolni, becsalni is alig lehet az utcáról. Különben az egész utca ilyenkor, ünnepekkor zsong. Minden gyerek vendégmunkás gyereke. A nagymamák, nagytaták kivirulnak. Ezeket a perceket várják, ezekért a percektől élnek.

Lassan araszolunk előre. Lassan működik a rendszer. Az „eus sorban” állunk, köszönve az ismerőseinknek. Meg Magyarországnak az útlevelelünket. Meg Szerbiának, hogy nem tudunk megélni a fizetésünkkel. A mi autónk is osztrák rendszámotlábás, ez volt az első befektetésünk. A biztonság számított a megvásárlásakor, az egyik legfontosabb szempont volt, és hogy bírja a hosszú utat. Nagy legyen, karaván, sok minden beférjen, lehessen pakolgatni ezt-azt.

Nem is tudom, hogy mi most szerencsések vagyunk, vagy mégsem. Mi együtt ülünk/állunk a határon. A mellettünk lévő sorokban pár órával ezelőtt hány fiú hagyta otthon könnyes szemű szüleit, hány férj ölelte meg szomorú szívvel feleségét, hányan búcsúztak el millió puszival a gyerekeiktől? Senki nem készített még erről statisztikát. Senkinek nem jó ez az állapot. Otthon a szívünk, a múltunk, az emlékeink. Külföldön a pénzkereseti lehetőségünk, a jövőnk. Gyerekeink jövője. A csomagtartóban meg a Smoki, a Plazma keksz, az apukám természetesen reszelt torma, az anyukám finom kalácsai.

Nehéz. Egyáltalán nem könnyű külföldön élni. Más nyelv, más szokások, más emberek. Nem barátkoznak könnyen. Mi sem kötünk mély barátságokat. Képzettségüknél alacsonyabb státuszú munkát végzünk. Viszont ott a normális fizetés, a biztonságérzet, a kiszámíthatóság.

Az időjárás is olyan, mint a hangulatunk. Hol esik az eső, hol süt a Nap. Múlnak a percek, az órák. Átvergődünk lassan az útlevel ellenőrzésen, a vámon. Elhagyjuk Szerbia görnyedezését, dimbes-dombos, agyonfoltozott, autópályának nevezett útját, és rátérünk az Európai Unió talajára. Hömpölyög a tömeg. Pár ideges sofőrt kivéve, normálisan vezet mindenki. Tudjuk, hogy mindannyiunkat hazavárnak. A sárga repcetéblák mellett anyukám szavai jutnak eszembe: Jelentkezz, kislányom, ha megérkeztetek...

Egri Emma

{module [160]}

{nomultithumb}